

Klimmen is bijna religie voor Van Rooijen

door **Luuk Talens**

VOORST – Wilco van Rooijen uit Voorst overleefde de K2 op 't nippertje. Gisteren vertrok hij naar de Khan Tengri: Koning Hemel.

In de sokken van bergbeklimmer Wilco van Rooijen (45) zitten geen tenen. Een overblijfsel van de helse tocht naar de top van de K2 in 2008. Een lawine sloeg de lijnen van zijn klimgroep weg, waardoor ze de weg terug niet meer konden vinden. Elf klimmers kwamen om. Van Rooijen overleefde, ternauwernood. „Mijn verstand deed het niet meer. Alles wat ik deed, kwam uit mijn onderbewuste”, vertelt Van Rooijen. „Het is compleet onlogisch, maar ik heb mijn twee medeklimmers achtergelaten en ben in mijn eenje naar beneden gegaan. Onder-tussen hoorde ik stemmen van klimmers die er niet waren. Ik dacht dat ze me voor de gek hielden. Dat ze om de hoek zaten, maar me niet kwamen helpen. Ik werd zo boos op die stemmen dat ik weer kracht verzamelde om verder te gaan.”

In Nederland ging men er van uit dat Van Rooijen dood was. Tot hij ergens op een besneeuwde helling in de Himalaya kans zag zijn vrouw te bellen met een satelliet-telefoon. De zoektocht ging verder en hij werd gered.

Nu zit hij in de zon in de tuin van zijn gerestaureerde boerderij in Voorst, waar hij sinds 2008 met vrouw Heleen en zoon Teun woont. Weliswaar zonder tenen, die moesten worden geampu-

■ Wilco van Rooijen: „Ik wil worden herinnerd als iemand die zijn dromen realiseerde.” Foto teamwilcovanrooijen.nl

teerd. „Dokters vertelden mij dat ik helemaal opnieuw zou moeten leren lopen en maanden rust moest houden. Na twee weken revalideren rende ik mijn eerste hardlooprondje.” Sterker: na een half jaar beklom hij zijn eerste berg weer. Hoe dat kan?

„Op de K2 kwam ik erachter hoe verschrikkelijk veel kracht er in een mens zit. Zelfs als het hoofd is uitgeschakeld is er een dierlijk

overlevingsinstinct dat ons ongelofelijke dingen laat doen”, zegt Van Rooijen. „Bergbeklimmen is een religieuze ervaring. Niet zweverig bedoeld, maar ik denk dat er veel meer hogere krachten achter ons bewustzijn zitten. Ik heb het zelf meegemaakt in 2008. Zelfs overtuigde atheïsten bidden tot een god als ze op de grens van hun kunnen zitten op een bergtop. Vaak vinden ze dan toch de

kracht om door te gaan.”

Op de K2 had Van Rooijen in ieder geval een engeltje op zijn schouder. „Dat is ook gevaarlijk. Sommige avonturiers denken dat ze onschendbaar zijn. Een hoop mensen overlijden, omdat ze onverantwoorde risico's nemen.” Dat is de reden dat Van Rooijen één van de weinig nog levende avonturiers is aan de expedities op de noordpool, de zuidpool en de Mount Everest heeft deelgenomen. „Veel van hen sloegen door. Dat doe ik niet. Mijn vrouw en kind zijn me veel te veel waard.” Toch hoort de dood bij het vak van avonturier. Is dat wel verantwoord met een vrouw en kind? „Vaak zijn sterfgevallen logisch te verklaren. Het is als autorijden. Je koopt een veilige auto, je houdt je aan de regels, let altijd op. Je kunt de meeste risico's vermijden. Er kan altijd iets gebeuren. Maar moet ik dan mijn zelfontplooiing opgeven voor mijn kind? Ik wil niet dat mijn zoon op zijn acht-tiende hoort dat ik mijn leven voor hem heb opgegeven. Hij moet vooral trots op me zijn.” Van Rooijen kan niet zonder het beklimmen van bergen, ook niet na het drama van 2008.

„Tijdens klimmen heb je je leven in eigen hand. In het dagelijks leven mis ik dat. Waar heb je je lijf nog voor nodig? Deuren gaan automatisch open, je wordt geleefd. Daar word ik niet gelukkig van. Mensen doen zichzelf tekort.” Bovendien is een mensenleven een zuchtje vergeleken bij een miljoen jaren oude berg. „Je moet dus al je dromen verwezenlijken.” En

“Ik werd sneeuwblind en hallucineerde. Was boos op stemmen die niet bestonden

Wilco van Rooijen over de K2

je dromen delen met anderen. „Dat doe ik met lezingen. Eind augustus gaan we voor Kika naar de Alpen. Daar lijd je samen met anderen, dat schept een enorme band. Bovendien doe je het voor zieke kinderen. Vergeleken met hen is ons lijden op dat moment niets.”

Gisteren vertrok het vliegtuig naar Kirgizië, waar hij de 7010 meter hoge Khan Tengi (vertaald: Koning Hemel) zal beklimmen.

„Een zware berg, die ongeveer 3,5 week gaat kosten om te beklimmen. Vooral het contact met de Kirgizische en Russische cultuur vind ik bijzonder.”

Het is de volgende stap naar de Snow Leopardprijs. Een Russische onderscheiding voor klimmers die de vijf '7000'ers' in het voormalige Sovjetgebied trotseerden. Mooi zo'n prijs, maar om faam geeft Van Rooijen weinig. „Ik moet trots zijn op mezelf. Eer van anderen doet me weinig.” Als hij overlijdt, hoe zou hij dan herinnerd willen worden? „Als inspirator. Als een gedreven persoon die zijn droom realiseerde.”